

บันทึก

เรื่อง การมอบอำนาจของคณะรัฐมนตรีตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติ
สงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติ
ราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ (คณะรัฐมนตรีจะมอบหมายให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดสั่งให้
ข้าราชการไปรับราชการในตำแหน่งหน้าที่อื่นใหม่แทนการอนุมัติของ
คณะรัฐมนตรีได้หรือไม่)

สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ที่ สร.๐๒๐๓/๖๐๑๙ ลงวันที่
๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ความว่า คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นสมควรมอบอำนาจของ
คณะรัฐมนตรีตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการ
ป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้พิจารณาอนุมัติแทน
แต่มีปัญหาว่าการที่มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการ
ป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ บัญญัติว่า “ถ้าอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือการ
ถูกประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดังกล่าวในมาตรา ๔ ทำให้ข้าราชการผู้ใดตกเป็นผู้ทุพพลภาพหรือ
พิการอันเป็นเหตุจะต้องออกจากราชการตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับที่ใช้อยู่ หาก
รัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นว่า ข้าราชการผู้นั้นยังอาจปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่นใดที่เหมาะสมได้
และเมื่อข้าราชการผู้นั้นสมควรจะรับราชการต่อไป รัฐมนตรีเจ้าสังกัดจะสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปรับ
ราชการในตำแหน่งหน้าที่อื่นใหม่โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีก็ได้” นั้น คณะรัฐมนตรีจะมอบอำนาจ
ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้พิจารณาอนุมัติแทน จะได้หรือไม่ คณะรัฐมนตรีจึงได้ลงมติให้ส่ง
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของ
คณะรัฐมนตรี

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) ได้
พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้วมีความเห็นว่า โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและประกาศ
ของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๘ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ อันเป็นกฎหมายว่าด้วยระเบียบ
บริหารราชการแผ่นดิน ไม่ได้บัญญัติถึงการมอบอำนาจของคณะรัฐมนตรีไว้ประการใด การมอบ
อำนาจของคณะรัฐมนตรีจะทำได้เพียงใดหรือไม่นั้นจึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมาย
เจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่ให้อำนาจคณะรัฐมนตรีดังกล่าว

เมื่อพิจารณาเหตุผลการประกาศใช้พระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับ
อันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งมีความว่า “โดยที่ปรากฏว่ามี
บุคคลเป็นจำนวนมากต้องออกจากราชการเนื่องจากเป็นผู้พิการทุพพลภาพ เพราะเหตุปฏิบัติ
ราชการในหน้าที่หรือที่ถึงแก่กรรมเพราะเหตุดังกล่าวแม้จะได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยได้รับ
บำเหน็จบำนาญ แต่ก็หาเพียงพอต่อการครองชีพของตนหรือของครอบครัวไม่ จึงสมควรที่จะ

ช่วยเหลือเพื่อจัดความเดือดร้อนและเพื่อเป็นการสมนาคุณแก่บุคคลซึ่งได้ปฏิบัติราชการอันเป็นความชอบแก่ประเทศชาติ โดยให้ได้รับการสงเคราะห์ตามบทแห่งพระราชบัญญัติ^๙ จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็นกฎหมายพิเศษที่ให้การสงเคราะห์แก่ข้าราชการผู้พิการหรือทุพพลภาพเพราะเหตุปฏิบัติราชการนอกเหนือจากสิทธิที่บุคคลดังกล่าวได้รับตามกฎหมายอื่น กล่าวคือ เมื่อข้าราชการผู้ใดตกเป็นผู้ทุพพลภาพหรือพิการอันเป็นเหตุจะต้องออกจากราชการตามกฎหมายระเบียบหรือข้อบังคับที่ใช้อยู่ พระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการฯ ได้กำหนดให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปรับราชการในตำแหน่งหน้าที่อื่นโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีได้ ในเมื่อรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเห็นว่าข้าราชการผู้นั้นยังอาจปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่นใดที่เหมาะสมและข้าราชการผู้นั้นสมควรจะรับราชการต่อไป ฉะนั้น จึงเป็นที่เห็นได้ว่า เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการฯ ไม่ประสงค์ที่จะให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดใช้อำนาจสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปรับราชการในตำแหน่งหน้าที่อื่นได้ตามอำเภอใจ เว้นแต่จะได้รับอนุมัติคณะรัฐมนตรี ฉะนั้นคณะรัฐมนตรีจะมอบหมายอำนาจให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดของข้าราชการนั้นเองเป็นผู้พิจารณาอนุมัติแทนย่อมจะกระทำไม่ได้เพราะขัดต่อบทบัญญัติของมาตรา ๗^๑ แห่งพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔๙๘

(ลงชื่อ) ส. โหตระกิตย์
(นายสมภพ โหตระกิตย์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มิถุนายน ๒๕๒๐

^๑ มาตรา ๗ ถ้าอันตราย หรือการป่วยเจ็บ หรือการถูกประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดังกล่าวในมาตรา ๔ ทำให้ข้าราชการผู้ใดตกเป็นผู้ทุพพลภาพหรือพิการอันเป็นเหตุจะต้องออกจากราชการตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่ใช้อยู่ หากรัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นว่า ข้าราชการผู้นั้นยังอาจปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่นใดที่เหมาะสมได้ และเมื่อข้าราชการผู้นั้นสมควรจะรับราชการต่อไป รัฐมนตรีเจ้าสังกัดจะสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปรับราชการในตำแหน่งหน้าที่อื่นใหม่โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีก็ได้